

SUDETONEMECKÉ KRAJANSKÉ SDRUŽENÍ V ČECHÁCH, NA MORAVĚ A VE SLEZSKU

ZAPSANÝ SPOLEK

TOMÁŠ PECINA: PROJEV NA ČLENSKÉ SCHŮZI

Milí přátelé, členové *Sudetoněmeckého krajanského sdružení*, vážení hosté!

Před rokem jsem na naší valné hromadě vystoupil s projevem, který byl naplněn očekáváním a nadějí do budoucna. Letos budu o něco stručnější a – bohužel – o poznání méně optimistický.

Všichni, kteří jste obdrželi výroční zprávu, důvod chápete: rok 2015 byl ve vývoji česko-německých vztahů přelomový, bohužel však nikoli pouze pro to, co jsme dokázali my, nýbrž primárně z důvodů ležících na druhé straně společných hranic. Sudetští Němci se ústy mnichovského *Sudetoněmeckého krajanského sdružení* oficiálně vzdali domovského práva, nebo, chcete-li, práva na vlast, stejně jako práva na náhradu za majetek konfiskovaný na základě Benešových dekretů, a i když soud tuto změnu stanov odmítl registrovat, na letošním zasedání ji v prakticky totožném znění zopakovali.

Co z požadavků, které byly formulovány počátkem 50. let a které beze změny přetrvaly desítky let, zbývá? Obávám se, že téměř nic, protože tak jako nelze oddělit odpovědnost zloděje za spáchanou krádež od povinnosti ukradenou věc vydat vlastníkovi, není dost dobře možné spokojit se s tím, že česká strana někdy v budoucnu uzná bezprávnost vyhnání, avšak se striktní výhradou, že toto uznání nebude a nesmí mít pro ni do budoucna žádné negativní důsledky.

A druhá otázka, která každého, kdo se o problematiku vyhnání zajímá, nutně napadá: Co bude dál? Jestliže se Němci nyní tak ochotně vzdávají práva na majetek a na domov, nezajdou ještě dál a nevyhoví české straně i v ostatních jejích požadavcích? Nebude výsledkem ustupování i to, že Němci začnou, stejně jako Češi, pro poválečné genocidium používat eufemismus „odsun“ a nepřistoupí nakonec na českou thési, že vyhnání bylo spravedlivou odplatou, při níž snad došlo k některým politováníhodným excesům, za něž se Češi omlouvají – arci s výraznou douškou, že tato omluva nebude mít žádný dopad do práva na náhradu? Jak dlouho bude trvat, než mnichovské sdružení vedené pány Posseltem, Hörterem a dalšími akceptuje i samotné Benešovy dekrety jako legitimní? Na tyto otázky si, prosím, zkuste odpovědět sami; můj odhad je, že to vše s jistotou přijde, a nikoli v horizontů desetiletí, ale daleko dřív.

Je mi z toho smutno a cítím se podveden, a pokud jsem se podílel na založení našeho spolku proto, že mi bylo hanba za pokrytecký český postoj k vyhnání, jsem nyní na rozpacích;

neumím a nechci hájit práva toho, kdo o ně sám nedbá a ostentativně deklaruje, že se jich vzdal. V tuto chvíli, bohužel, si sudetští Němci naši podporu nezaslouží a ani ji nepotřebují: ustupovat české straně mohou docela dobře sami.

Ptám se vás: Má smysl v tom, co jsme započali, pokračovat, a snažit se bránit česko-německému smíru prosazováním požadavků, o které evidentně nikdo nestojí? Nebylo by poctivější náš spolek prostě zrušit, protože ztratil smysl?

Je mi známo, že změna stanov otevírající cestu k uznání Benešových dekretů nemá mezi členy *Sudetendeutsche Landsmannschaft* jen příznivce, a domnívám se, že bychom před rozhodnutím o ukončení své činnosti měli vyčkat, zda přece jen v Mnichově nezvítězí rozumnější přístup a zda ve spolku nezískají vrch lidé, kteří si uvědomují, co změna stanov znamená nejen pro faktické postavení sudetoněmecké ethnické skupiny, ale rovněž pro její pověst. Pak by měl smysl i náš spolek a to, co dokázal, když prosadil do svých stanov jasný a jednoznačný, a ovšem také jediný morálně přijatelný a čestný, postoj k vyhnání, který, jak se ukázalo, je v tuto chvíli stejně nepříjemnou a nechtěnou pravdou jak v Praze, tak v Mnichově. Konečné rozhodnutí bude samozřejmě na vás, členech našeho *Sudetoněmeckého krajanského sdružení v Čechách, na Moravě a ve Slezsku*.

Na závěr bych rád zdůraznil, že se v ničem nemění náš postoj k vyhnání a k tomu, zda a jak by mělo být toto příkoří v mezích možností odčiněno, avšak jsme konfrontováni s novou situací, která nám, minimálně dočasně, nedovoluje hájit zájmy sudetoněmecké ethnické skupiny tak, jak jsme měli v úmyslu.

Když dnes v České republice vyslovíte „sudetský Němec“, dočkáte se – a to i od relativně informovaných partnerů – nejspíš ze všeho úšklebku a poznámky: „Sudetští Němci? To jsou ti, kteří se vzdali svých nároků, a pak jim to soud zakázal?“ Bohužel, taková je, vinou Berndta Posselta a jeho politiky ústupků, pověst této ethnické skupiny v této zemi. Nejprve vraždění, okradení, vyhnání a zbavení práva na vlast, a po 70 letech definitivně podvedení a zrazení svou vlastní organizací, a není v našich silách, byť bychom sebevíc chtěli, jakkoli jim pomoci, neboť, jak jsem naznačil, na počátku každé pomoci musí být ochota a zájem pomoc přijmout.

Snad se mezi sudetskými Němci ještě najdou lidé, kteří si uvědomí, kam byli zavedeni, a kteří pochopí, do jak směšné a trapné polohy se nechali vmanévrovat. Dokud však budou tito lidé v menšině a jejich hlas nebude znít v Mnichově dostatečně hlasitě, dotud ani nám nezbude než vyčkávat a snažit se trpělivě všem, na obou stranách hranic, vysvětlovat to, o čem jsem zde dnes hovořil. Chtěl bych věřit, že to nepotrvá dlouho, protože čas k řešení se krátí a zakrátko se může stát, že sudetoněmecká otázka přestane definitivně zajímat politiky a stane se jednou provždy předmětem badatelského zájmu ethnografů.

Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost!

V Praze dne 14. dubna 2016